

tragte disse Ændringsforslag som Forbedringer af Lovforslaget. Derimod er der indenfor Udvalget Uoverensstemmelse med Hensyn til Spørgsmaalet om Betimeligheden af i det hele at give Lovregler for Opretelse af en Kreditforening som den i Lovforslaget omhandlede. Denne Side af Sagen skal jeg imidlertid ved denne Lejlighed lade ligge og her indskrænke mig til en kort Redegørelse for den Del af de stillede Ændringsforslag, som vedrører Realiteter.

Man er indenfor Udvalget enig om, at det vil være hensigtsmæssigt at aabne Kreditforeningens Adgang til at virke paa saa bredt et Grundlag som muligt. Efter Lovforslaget er Virksomhedsomraadet begrænset til Ejere af danske Skibe. Man finder det naturligt, at Virksomheden begynder indenfor en saadan national Afgrænsning, men finder paa den anden Side, at det vil være rimeligt at aabne Kreditforeningens Adgang til ogsaa at inddrage Udlandet under sit Omraade og da navnlig den Del af Udlandet, hvis Regler for Søpanterettigheder, Rederansvar, Skibstilsyn, Retsforfølgning o. s. v. skaber en behørig betrygget Retsstilling for Foreningens Pantekreditorer. Man finder det derfor naturligt at aabne Adgang for Ministeren for Handel og Søfart til administrativt at kunne udvide Foreningens Virksomhedsomraade saaledes som her skitseret, naar Øjeblikket skønnes modent til at lade den virke udenfor de nationale Enemærker. Hertil sigter Ændringsforslag Nr. 1 — og det dermed samhörende Ændringsforslag Nr. 2 —, der ændrer Udtrykket: „en Kreditforening af Ejere af danske Skibe“ til: „en Kreditforening af Skibsejere“.

Ændringsforslag Nr. 3, der er stillet af Ministeren og tiltraadt af Udvalget, til sigter dels at kræve betryggende Sikkerhed for den ikke indbetalte Del af Garantikapitalen og dels at muliggøre Garantifondens Nedbringelse eller Afvikling, hvis Reserve- og Administrationsfonden har naaet en Højde, der skønnes at berettigge hertil.

Ændringsforslag Nr. 4 er ligeledes stillet af Ministeren og tiltraadt af Udvalget; det gaar ud paa, at de Interessenter til et Beløb af mindst $1\frac{1}{2}$ Mill., den kræves, for at Foreningen kan træde i Virksomhed, maa være Interessenter, egnede til Optagelse i Foreningen.

Ved første Behandling af denne Sag var man fra alle Sider enig i, at det maatte anses for uohensigtsmæssigt at sætte en Maksimumsgrænse for de Laan, der kan ydes i det enkelte Skib, paa 250,000 Kr. Man skønnede i saa Henseende, at den be-

hörige Sikkerhed er naaet derved, at der i § 1, c, bestemmes, at der ikke maa ydes større Laan end Halydelen af det enkelte Skibs Taksationsværdi. Der blev endvidere henpeget paa, at vor Handelsflaade jo omfatter et meget stort Antal Skibe, hvis Værdi langt overstiger $\frac{1}{2}$ Million. Under disse Omstændigheder vilde en Opretholdelse af den nævnte Maksimumsgrænse efter Udvalgets Skøn uforholdsmæssig begrænse Adgangen til Foreningen, hemme den Vækst, som man anser for betydningsfuld, for at den kan komme til at virke efter sin Hensigt og sit Formaal. Og i Overensstemmelse hermed foreslaas det i Ændringsforslag Nr. 8, at det paagældende Litra d. udgaar.

Spørgsmaalet om Pantekreditorernes solidariske Ansvar har indenfor Udvalget været Genstand for nærmere Overvejelse, og man er i saa Henseende enedes om at blive staaende ved en Begrænsning af det solidariske Ansvar til Skibenes Taksationsværdi, hvilken jo er mindst det dobbelte af de ydede Laan, en Bestemmelse, der formentlig vil være bedst stemmende med Foreningens Tarv; og Foreningens Tarv er jo i denne Forbindelse ensbetydende med et skønsomt Hensyn til saavel Pantedeitorernes som Pantekreditorernes Tarv. I Henhold hertil stilles Ændringsforslag Nr. 9.

I § 1, Litra h, bestemmes det bl. a., at der vil være at præstere en halvaarlig Ydelse af mindst $\frac{1}{4}$ pCt. af Laanenes oprindelige Beløb til Reserve- og Administrationsfonden. Med den Mulighed for Øje, at det i Tidens Løb maatte vise sig overflødig at kræve et saa stort Beløb indbetalt, som der er anført, har man fundet det rimeligt ved Ændringsforslag Nr. 11 at henføre Bestemmelserne vedrørende den halvaarlige Ydelse til Statutterne.

En Sikring af Pantekreditorernes Tarv er jo af overordentlig Betydning for Kreditforeningens Virksomhed, og i saa Henseende vil det være nødvendigt gennem Søforsikring at tilvejebringe saa betryggende Sikkerhed som muligt. Regler vedrørende Søforsikring indeholdes slet ikke i Lovforslaget, men er altsaa tænkt udelukkende at skulle have deres Plads i Statutterne. Udvalget har imidlertid ikke kunnet tiltræde denne Betragtning, men finder, at naar der i øvrigt i Lovforslagets § 1 er indeholdt detaljerede Bestemmelser vedrørende Kreditforeningens Virksomhed, vil ogsaa Hovedlinierne vedrørende Søforsikring have deres naturlige Plads der. I Henhold hertil er Ændringsforslag Nr. 12,